

Այսօր շարժում և զգացում,
Երկնքին չ'ոգն անոր. Իսկ զուն կուրծքիդ մէջ
Տընկէ ամէն բանէ վեր այս փոյթն ու խնամ
Որ որդիներդ չ'աճեն բախտին սիրելի,
Ու աւ անարգ վախի, յուսա խաղալիկ .
Որուն համար ապագային երջանիկ
Պէտ' յոր յորժուի, զի (զարչիլ սովորոյթ
Պըզդիդ և կեդծ ցեղերուն)
Ա'անգոսննեք ողջ լաւութիւնն
Ու երբ մեռնի զը գովենք :
Կի՛նե՛ր, ձե՛նէ ցի՛լ բան չէ
Որ կը յուսայ հայրենիքն .
Ու մարդկային ցեղին փաստուն, ամօթին
Համար անշուշտ չէ որ ձեզի սըրունցաւ
Ձեր բիբերուն նըշուշներով անուշակ
Հուրը և սուրը նուաճելի,
Ձգօնն ու արին ձեր հանդիքին համեմատ
Կը մըտածեն կը զործեն .
Եւ ինչ որ օրն աստուածային իր կառցով
Կ'ընդգրկէ՛ք՝ ձեզ կը խոնարհի, ո՛վ կ'ինքն .
Ձե՛նէ համար կը պահանջեն մեր դարուն :
Որսիմէն դո՛ւք սուրբ բոցն ստոյգ հասակին
Կը մարէք ձեր ձեռքով, ձեզմով մեր բնութիւնն
Ի սկարացած, շախչիլաւանած,
Թըմբած մըտքերն ու բազմանցներն անարժան,
Ու ջղէ, մըսէ գուրկ ընդարայն արութին
Ձե՛ր յանցանքներն են արդօն :

Խըթան է սէրը վեհապանե գործերուն՝
Գնահատողին համար, ու գեղն է շընչող
Վե՛հ և ազնիւ իրգներուն : Ե՛րմ է սէրէ
Հողին անօր որուն կուրծքին մէջ սիրան իր
Ձի ցընծար երբ կ'իջնեն հովերը կըռուի .
Եւ Ոլիմբոս կը գումարէ երբ ամպերն,
Ու կը ձեռնէ մըրբիկն մըռուշը լեռներն :
Ո՛վ հարսներ, ո՛վ փոքրիկ կոյսեր, թող ձեր մէջ՝
Ան որ վտանգէ կը խորշի
Եւ ան որ է՛ իր հայրենիացն անարժան,
Եւ որ իր ձերն իր և զըծուած տենչանքներն
Ըստորին տեղ մը դըրաւ՝
Ձեր մէջ շարժէ՛ ատելութիւն, անարգանք .
Եթէ՛ կընոյ՛ սըրտին մէջ սէր վառեցաւ
Մարդո՛ց համար և ոչ մարդոց իրաւիրտ :

Մայրեր, թող ծանրը թըլի
Ձեզի կոյուի վատ որդւոց մայր . թող վարժի
Սերունդը ձեր տանիկ արցունքն ու վեշտերն
Առաքելի արութեան,
Եւ ինչ որ դարս ամօթալի կը յարգէ
Ու կը պատուէ, դատաւարուէ՛, անարգէ՛ .
Թող զարգանայ հայրենեաց
Համար, թող վե՛հ արարուածներն, ու թէ ի՛նչ
Կը պարտի ի՛ր նախնեաց երկերս այս՝ սորվի՛ .
Ինչպէս որ յոյն անուան համար կ'աճէին
Յիշատակաց, համբաւին մէջ հինաւորոց
Դիւցազներուն՝ ըվ պարտաւ զակեղներն :
Միշտեւ որ հարցը զեռասի կը կապէր
Հաւատարիմ սուրը մէջքին սիրական,

Ու յետոյ մերկ և անկենդան մարմնոյն վրայ
Կը սըգնէր սեւ զանգուրներն,
Երբ անկապուտ վաճանքն վրայ կը դառնար :
Վի՛րգի՛նեա, քո՛ ջընջող աշտերդ կը զըզուէր
Իր հրկնային մատերով
Գեղեցիկութիւնն ամենագոր, ու քու սէգ
Խօթառանքեղ կը աշխրէր խօշ տէրն Հոռմայ :
Էի՛ր է՛ր չըջնաղագեղ, և է՛ր
Այն հասակին մէջ որ հրաւեր կը կարգայ
Երազներու անուշակ,
Երբ հայրենի սուրբ բիրտ
Ձիւնաթոյր կուրծքը պատեց,
Ու Դիտից իշար կամակար :
Կ'ըսէր նէ . « Թո՛ղ պառուսթիւն
Թառամեցնէ՛ ու լուծէ
Անգամեան, ո՛վ հայր, պատրաստուի՛ թող դաժանն
Ինձ՝ ցաւ թէ զի՛ս ընդունի
Բընաւորին եղենաւոր անկողինն .
Ու եթէ Հոռմ պիտի ստանայ արիւնէս
Կեանք, կըռով, օ՛ն, մեղսո՛ւր զիս » :

Ո՛վ վեհոց օրերդ,
Թէ՛պետ արփին գեղեցիկագոյն կը փայլէր
Քու օրով ցաւ թէ այսօր,
Բայց ըսփոփուած է դաժարանն այն ու զոհ,
Ձրո՛ կը պատուէ արցունքով
Քաղցրիկ երկերն հայրենի :
Անա չըջնող մարմնոյդ շուրջ
Նոր գայտութիւն կը վառի ճեմն Հոռմուհեան .
Անա մազերը կ'աղաղէ ըրնաւորն
Փռչիլին մէջ . կուրծքերն աւա մոռացկոտ
Կը հըրդե՛ն ապաստութիւնն, ու նըկուտ
Երկրն մէջ Մարտը Լաւին
Քաշարար ոսգով կը կարգէ
Մութ բեւեռն միջին հրապէզ սահմաններն :
Այսպէս ուրի՛շ անգամ մ'ալ կեանք կը շընէ
Հակառակէ՛րը կընոյ՛՝ ծանր հանգըստի
Մէջ խորատոյգ յաւէժականն Հըռմայ :

Թըգմ. Հ. Ա. ՂԱԿԻՍԻԱՆ

ԲԱՆԱՍԵՆՇԱԿԱՆ

ՆՈՐ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆՔ

ՀՈԳԾԻՄԱՔԻ ԵՒ ՅՈՅՄԻ ԱՋԻՐ, գրեց « Ատոմ
Եարմանեան », քարիդ, 1907, չամագալայիմ տը-
պարամ գիծ . 1 ֆր . 25 սամթիւմ :

ՌՈՒՍ ԲԱՆԱՍԵՆՇԱԿԱՆ, թարգմանեց « Ա . Եա-
տուրեան », ք գրքոյկ Մոսկուա, 1 ռուբլ . (ընմել
ձայ գրագիտանոցներում կամ թարգմանչիմ) :

ԵՒՄԱՆ, գրեց « Միսաք Մեծարեմն », Վ . ԳՕ-
լիս, տպ . Սագայիան :